

Σταύρος Μαουρουδέας*

Οι πρόσφατες ιταμές δηλώσεις του κ. Γεωργίου (πρώην επικεφαλής της ΕΛΣΤΑΤ) στους Financial Times είναι τυπικό δείγμα της κατάστασης μπανανιάς στην οποία έχουν φέρει την Ελλάδα όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ προηγούμενες και του ΣΥΡΙΖΑ τώρα).

Ο πολύς κ. Γεωργίου προσγειώθηκε στην ΕΛΣΤΑΤ ελέω Γ. Παπανδρέου και μετά από θητεία στο ΔΝΤ και «επιμελήθηκε» της αποκάλυψης των 'greek statistics' και της δραματικής αναθεώρησης του ελληνικού χρέους που χρησιμοποιήθηκε σαν δικαιολογία για την υπαγωγή της χώρας στους ζουρλομανδύες των Μνημονίων της ΕΕ.

Το εγχείρημα αυτό του κ. Γεωργίου έχει δικαίως επικριθεί ως «μασάζ» στατιστικών στοιχείων για να δικαιολογήσει την επιβολή των Μνημονίων. Είναι γνωστό στους παροικούντες την Ιερουσαλήμ ότι πίσω το θέατρο των δήθεν ουδέτερων στατιστικών στοιχείων κρύβονται επιλογές όσον αφορά το πώς κατασκευάζονται οι σχετικοί δείκτες και ότι οι επιλογές αυτές κάθε άλλο παρά αδιαμφισβήτητες είναι.

Επίσης η μέτρηση των δεικτών πότε σχεδόν δεν γίνεται μέχρι τελευταίας δεκάρας αλλά με βάση εκτιμήσεις που επίσης κάθε άλλο παρά αδιαμφισβήτητες είναι. Γι' αυτό άλλωστε και είναι γνωστό ιδιαίτερα στους επαίοντες ότι η στατιστική, παρά την χρησιμότητά της, είναι μία επιστήμη που άνετα μπορεί να κοροϊδεύει εφόσον υπάρχει η σχετική πολιτική βούληση. Γι' αυτό άλλωστε και μετά το αρχικό θέατρο των 'greek statistics' σήμερα έχουμε πλημμυρίσει από «μασαζαρισμένα» στοιχεία από πάμπολλες άλλες χώρες που υποτίθεται ότι διακατέχονται από τιμιότητα.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα η πρόσφατη εκτίναξη κατά 26.3% (έναντι αρχικά υπολογισθέντος 7.8%) του ΑΕΠ της Ιρλανδίας μόνο με την εξαιρετικά αμφιλεγόμενη αλλαγή του τρόπου υπολογισμού των στοιχείων παγίου κεφαλαίου.

Σε κάθε στοιχειωδώς ευνομούμενη και δημοκρατική πολιτεία θα πρέπει να είναι αυτονόητο ότι δεν υπάρχουν «βαθεία κέντρα» που εμφανίζονται ως δήθεν ουδέτερα –ενώ ιδιαίτερα στις περιπτώσεις τους το ακριβώς αντίθετο συμβαίνει– και που δεν υπόκεινται σε δημόσιο έλεγχο. Επομένως μόνον ως ιταμή μπορεί να χαρακτηριστεί η δήλωση Γεωργίου ότι όχι μόνον είναι ένας ουδέτερος τεχνοκράτης αλλά κυρίως ότι τυχόν έλεγχος του θα επιδεινώσει την θέση της χώρας έναντι των δανειστών της.

Πρακτικά ο κ. Γεωργίου απαιτεί μία ορισμένη κατηγορία –στην οποία ανήκει ο υποφαινόμενος– να είναι στο απυρόβλητο άσχετα με το εάν έπραξε ορθά ή όχι αλλά γιατί οι ξένοι πάτρωνες θα θυμώσουν. Το ότι τολμείται να διατυπωθεί η άποψη αυτή και μάλιστα αναπαράγεται από συστημικά κέντρα και στόματα στο εξωτερικό δείχνει την κατάσταση μπανανιάς στην οποία έχει περιέλθει η Ελλάδα ελέω των μνημονιακών κυβερνήσεων.

Το πολιτικό θέατρο μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ και ΠΑΣΟΚ που ακολούθησε τις δηλώσεις Γεωργίου είναι εξίσου ενδεικτικό αυτής της θλιβερής κατάστασης. Οι μεν κυβερνητικοί εταίροι των προηγούμενων μνημονιακών κυβερνήσεων έσπευσαν να υποστηρίξουν τον κ. Γεωργίου (με κάποιους δυσκόλως υποκρυπτόμενους καυγάδες στο εσωτερικό τους για καθαρά πολιτικάντικους λόγους).

Ο δε νεο-μνημονιακός ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να φορέσει για λίγο την παλιά αντι-μνημονιακή λεοντή του

μήπως και διασώσει κάτι από την καταρρέουσα δημοφιλία του.

Την ίδια ώρα, κατ' απαίτηση της τρόικας (συγγνώμη των «θεσμών» κατά τον βαρουφάκειο νεολογισμό), η ΕΛΣΤΑΤ ανακοινώνει ότι πλέον στον στενό δημόσιο τομέα συνυπολογίζεται τα Ταμεία Εγγύησης Καταθέσεων και Παρακαταθηκών και Δανείων. Η κίνηση αυτή εγκυμονεί σοβαρούς κινδύνους όσον αφορά το ύψος του δημόσιου χρέους. Και φυσικά, ιδιαίτερα η ένταξη του πρώτου, είναι εξαιρετικά αμφιλεγόμενη.

Φαίνεται ότι η υπό διοίκηση ΣΥΡΙΖΑ ΕΛΣΤΑΤ περισσότερο ενδιαφέρεται να βγάξει παραπλανητικά γραμμένες ανακοινώσεις για το ΑΕΠ (όπως η πρόσφατη για τα αποτελέσματα του 2ου τρίμηνου του 2016 όπου για να καταλάβει κάποιος αδαής ότι πρόκειται για συνεχιζόμενη ύφεση θα έπρεπε να ψάξει καλά) μήπως και κοροϊδευτεί η εσωτερική κοινή γνώμη παρά να αντισταθεί στις παράλογες απαιτήσεις των πατρώνων του ευρω-ιερατείου.

Απ' ό, τι φαίνεται τον μεν Γεωργίου πολλοί κατακρίνουν αλλά την «δόξα» του συνεχίζουν ανερυθρίαστα. Η έκπτωση του συστημικού πολιτικού προσωπικού και της ελληνικής οικονομικής ολιγαρχίας γίνεται ολοένα και πιο εξόφθαλμη οδηγώντας την χώρα στην καταστροφή.

Είναι περισσότερο αναγκαίο παρά ποτέ οι ζωντανές δυνάμεις της μεγάλης εργαζόμενης πλειονότητας της κοινωνίας και η πραγματική Αριστερά να δώσουν ένα δρόμο διεξόδου από αυτή την κατάσταση ζόφου. Ο δρόμος αυτός αναγκαία περνά από την συνολική αποδέσμευση της χώρας από το αντιλαϊκό σφαγείο της ΕΕ.

*** Ο Σταύρος Μαυρουδέας είναι καθηγητής Πολιτικής Οικονομίας στο Τμήμα Οικονομικών του Πανεπιστημίου Μακεδονίας.**